Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15de Oktober 1884. 34te Aargang.

Tale af Brigham Young,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 22de Juni 1884.

Jeg er taknemmelig, at jeg er forundt en Lejlighed til at forsamles med de Hellige i dette Tabernakel. Skjøndt jeg kun har været borte en kort Tid, har det dog i en vis Forstand været en lang Rejse. Jeg og Broder F. M. Lyman rejste herfra den 3die Maj for at besøge vore Settlementer i den nordre Del af Arizona og New Mexico. Vi have opfyldt Hensigten med vor Missìon og føle os taknemmelige ved at være komne hjem igjen. Vi have i disse fjærne Byer truffet paa mange Venner og, jeg kunde sige, paa nogle Fjender; men vi have været særdeles velsignede i alle vore Forsamlinger, og hvor vi i nogle Tilfælde traf paa Fjender, skiltes vi ad som Venner. Jeg opfatter denne Kirkes Ældsters Mission at være en Freds Mission — at række Oliebladet til alle Jordens Folkeslag. Jeg anser det ikke som min Pligt eller Rettighed at føre Strid med Individer, Sekter eller Partier i Arizona eller New Mexico, ikke en Gang i Utah Territorium. Næsten fra mine første Erindringer til den nærværende Tid har Forfølgelse stadig fulgt dette Folk. Jeg ønsker ikke at forfølge Nogen. Jeg har undertiden følt tilbøjelig til til at forsvare mine Rettigheder og sige til Menneskene: „saa langt kunne I komme og ikke længere", men jeg har besluttet at overlade dette til den Almægtige. Han har hidindtil paa dette Folks Vegne udført dette Hverv paa en bedre og herligere Maade, end noget menneskeligt Væsen har kunnet gjøre det. Dersom vi skulde undertiden faa vor Villie sat igjennem, vilde vi maaske skade Guds Sag. Medens vi have maattet lide for en liden Tid, have vi dog faaet Alt erstattet, og ere blevne storligen velsignede, og Gud vedbliver at være vor Ven.

I de Settlementer, vi besøgte, fandt vi vore Fjender i samme Stilling, som vi finde vore Fjender i dette Territorium at være i. De fægte i Luften og tro at have en Modstander for sig, som de kunne forfølge; men deres Vrede har vendt sig imod dem selv, og Gud har styret Alt til Bedste for dem, som tjene ham.

Vi besøgte næsten alle vore Settle-

menter i Arizona og New Mexiko, og medens man skulde formode ved at høre alle Beskyldninger, som de Ugudelige udslynge imod os, at Alt var i Oprør, at vort Folk levede i Frygt og Angst og var næsten ved at blive udryddet, saa sandt vi dem dog i fredelig Besiddelse af deres Hjem. De pløjede deres Jorder, plantede Mais, saaede Hvede, anlagde Haver og Vingaarde, satte Hegn, byggede nye Huse og anlagde Reservoir, hvori de kunne tilbageholde Vandet, saa de senere kunde benytte det til at vande sin Sæd med; de opdyrkede nye Marker og bortryddede Skoven for at bruge Jorderne i andre Øjemed. Vi fandt alt dette Arbejde under Udførelse. Folk gik til Forsamling om Sabbatsdagen, prædikede og lærte det, som hører Guds Rige til; Børnene kom til deres Søndagsskoler og de almindelige Skoler; der var knapt om Lærere, men et stort Antal Børn. Hvor som helst vi have overværet Konference, har det som en Regel vist sig, at en Trediedel af Befolkningen er Børn under otte Aar. Dette er meget mærkeligt og ualmindeligt, og vi finde, at vore Settlementer i Syden saa vel som paa andre Steder ere storligen velsignede med Børn, og denne ypperlige Emigration her oven fra tiltager. Jeg ved ikke, hvor længe det vil vare, førend Kongressen vil udstede en Lov mod at have flere Børn, men det ser ikke ud til, at denne Emigration kan standses. Disse Børn forøge de Sidste Dages Helliges Rækker, og de Hellige bestræbe sig med al Evne for at give dem en god Opdragelse og for at oplære dem om den Vej, hvorpaa de bør vandre. Jeg kan ikke selv se noget anstødeligt heri; maaske Andre kunne; men Gud er god imod dette Folk, og vi finde, at i Almindelighed hersker Fred og Harmoni blandt de Hellige i det østlige Arizona og ligeledes i Zions Stave ved Little Colorado Floden. Jeg følte mig taknemmelig over dette, for det var et Vidnesbyrd om, at Gud ihukommer sit Folk.

Vi mødte Mænd i Arizona Territoriums Hovedstad, hvilke fremlagde for os, hvor nødvendigt det var, at ikke indføre i Arizona, hvad de anse som vor mest yndede Lærdom — Polygami. De, som vare venligt stemte mod os, sagde: „Gentlemen, fører Eders Kampe i Utah, der have I Majoriteten, men indfører ikke denne Skik i Arizona. I ere kun faa, medens Eders Fjender ere talrige og uforsonlige. De bryde sig ikke om, hvor megen Ulejlighed og Besvær de forvolde Eder. Medens Eders Settlementer endnu ere i sin Barndom, udstryger af Eders Troesbekjendelse dette Princip, som giver Folket saa meget Anstød, og indfører blot det, som kan blive tolereret, i det Mindste indtil I faa Kraft nok til at gaa alene." Jeg svarede disse Herrer, som talte i al Oprigtighed og Venlighed, saaledes: „Saavidt det angaar vore Lærdomme, saa vide vi, at de ere af Gud." Ja, de ere Guds Aabenbaringer til os, og vi vide, at den Lærdom, som giver Anstød til denne Nation og, jeg kan sige, til hele den civiliserede Verden, er en Aabenbaring fra den Almægtige til os. Dersom I ville, at vi skulle udslette af denne Bog (Lærdommens og Pagtens Bog), en af de Aabenbaringer, Gud har givet os, simpelthen fordi Folket i Almindelighed eller Flertallet i denne Nation have dømt den at være falsk, hvilken af Guds Aabenbaringer til os vil saa blive den næste, vi maa udslette af denne Bog? I en vis Forstand antages det, at vore republikanske Institutioner lægge Sejren paa Flertallets Side, men paa dette Punkt er vor Erfaring helt forskjellig. Vi have for 50 Aar været i

Minoriteten og ere blevne trængte og tilsyneladende overvældede. Tusinder af de Rige have søgt at tilintetgjøre os, da dette Folk endnu var lidet, saa at sige som et Barn; men Flertallet sejrede ikke. Hvad var Aarsagen? Den var, at Barnet, som kæmpede for sin Tilværelse, blev ledet og bevaret ved Guds Haand. Det blev ført ind i et Land, som syntes at være en Ørken, men som havde Alt, der kunde styrke dette Barn, saa det til at opvokse og bringe det til den Modenhed, som vi nu se, Folket har opnaaet. Under vore nuværende Omstændigheder er jeg villig til at lade Majoriteten raade, og om det ene Parti er det svageste, hvilket altid er Tilfældet, lad det i politisk Forstand sige Ja og Amen til det, som det stærke Parti gjør for Territoriets Regjering; men i det, som angaar Samvittigheden, kan ingen Mand eller noget som helst Antal af Mænd, Guvernør eller Præsident byde over mig fremfor min Gud. Jeg maa beherske mit eget Hjærte og mine egne Følelser. Jeg er en fri Mand med Hensyn til saadanne Sager og bøjer mig ikke for nogen Majoritet eller for noget Parti, og ligeledes ere alle Sidste Dages Hellige. Vi have Frihed til at dyrke Gud i Følge vor Samvittigheds Bydende.

„Men," siger En, „I overtræde Lovene." Hvorledes vide I, at vi overtræde Lovene? Jeg tror, at der var Nogen som skrev, at en slet Lov ikke er nogen Lov, og det plejede forhen at ansees som en sund Lærdom, men saaledes er det ikke nu. En slet Lov maa gaa for en god Vare for en kort Tid, eller for en længere Tid, om de Ugudelige regjere; men takket være Gud, der vil blive opreist redelige Mænd til at regjere over Landet, hvilke ville dømme Folket med Ret og Billighed.

Vi fandt de samme Følelser fremherskende i vore Settlementer i Arizona og New Mexico som her i Salt Lake City og i Settlementerne i dette Territorium. Vi finde, at de Gode skride fremad, deres Tro forøges, og de arbejde med større Iver for at fremme Zions Interesser; medens de Blødagtige blive svagere, og de Slette blive værre. Jeg har altid været af den Formening, at Guds Rige ikke styrkes ved Medlemmernes Antals Forøgelse, dersom disse ere af en blandet Beskaffenhed: Onde og Gode. Dersom dette er Guds Rige og Kirke, som vi tro og bevidne, da maa Hveden og Klinten gro tilsammen for en liden Tid, indtil de, som ere, eller som kunne kaldes Hvede, blive stærke, saa at Klinten kan oprykkes og bindes i Knipper, færdig til at opbrændes. Det glædede mig at erfare, at i det mindste et stort Flertal af de Sidste Dages Hellige skride fremad i det Gode og blive standhaftigere i det evige Evangeliums Principer. De bestræbe sig for at praktisere, hvad de prædike, og de Hellige i Syden ere ingen Undtagelse herfra. De søge at efterleve deres Religion, tjene Gud, gjøre sig fuldkomne i Sandhedens Kundskab og opbygge et Zion i dette Territorium. Den gyldne Regel, som er bleven nedlagt, og som dette Folk haver antaget: „Som I ville, at Menneskene skulle gjøre mod Eder, ligesaa gjører og I imod dem," er paa visse Steder, vi have besøgt, men dog ikke blandt vort Folk, blevet forandret til: „Gjører mod Menneskene, ligesom Menneskene ønske, at I skulle gjøre imod dem." Dette er en slet Regel, en Efterlignelse af den sande; men paa alle de store Strækninger, som vi besøgte, have de Sidste Dages Hellige i alle deres Prøver og Gjenvordigheder antaget den gyldne Regel og bestræbe sig for at sætte den i Udførelse ikke alene imod hverandre, men

ogsaa imod dem, som ere fjendtlig stemte imod dem.

Som jeg sagde, disse Settlementer ere i en god Forfatning. Nogle af dem have draget stor Nytte af visse Love, som ere blevne vedtagne især i Arizona Territorium. I et af Settlementerne der erfarede jeg, at Folket fik et større Beløb tilbage til Brug for Skolerne, end alle deres Skatter tilsammenlagte beløb sig til. Dette forundrede mig; men det beviste kun den Kjendsgjerning, at de Sidste Dages Hellige havde flere Børn end Folket i de andre Settlementer i hint Territorium. Jeg tænkte: Zion vokser. Dersom de, som ønske at underlægge os vore Fjender, kunde faa Fremgang deri, vilde denne Tilstand maaske blive forandret, men for nærværende vokser Zion. Jeg har aldrig set de Sidste Dages Hellige gjøre en større Fremgang i baade timelig og aandelig Henseende end den, jeg saa i de Settlementer, som vi have besøgt i de sidste to Maaneder. Man skulde formode af hvad, der skrives i Aviserne, og den Ligegyldighed, som endogsaa rettænkende Mennesker udvise mod dette Folks Sag, at dette vilde i det mindste standse Folkets Fremgang, og at de Sidste Dages Hellige vilde under det nærværende Tryk svækkes i deres Tro og i deres Iver for at forsvare saadanne upopulære Lærdomme og Principer, som de søge at indføre, men alt dette synes kun at gjøre dem mere nidkjære i deres Arbejde.

Forfølgelse har ikke gjort os nogen Skade. I Virkeligheden synes det at være fornødent, at vi undergaa faa megen Forfølgelse — at vi bære store Byrder — for at faa os til at ihukomme vor Gud. Dersom Alt var Fred og Fremgang, vilde vi maaske tabe Troen ligesom de fordums Kristne gjorde, da de bleve populære. Jeg beder, at vi aldrig skulde blive populære blandt et Folk, som freder om saadanne Anstalter, som findes i Nutidens Kristenhed.

Uagtet al denne Forfølgelse, de Sidste-Dages Hellige møde, udføre de dog, hvad med Rette kan kaldes et storartet Arbejde. Ser omkring Eder, hvad Folket udfører. Gaar ud i Settlementerne og ser de Fremskridt, de gjøre paa deres Marker, i deres Huse og i Alt. Beskuer disse Templer, de bygge, og som koste Millioner Dollars. Hvem udføre dette Arbejde? Er det Millionærer? Nej, i Sammenligning med dem er det kun nogle faa fattige Mennesker, der paa en saa stor Bekostning bygge disse Templer. Hvorfor gjøre de dette? Man kan med Føje spørge: Hvorfor udlægge de disse store Pengesummer? Vi berede os for Jesu Kristi anden Tilkommelse, ligesaa vist, som Verden modnes i Ugudelighed og bereder sig til at modtage hans Dom, naar han kommer. Dette er en dristig Ytring, men dog er den sand. Vi udføre dette Arbejde og maa udholde hele Kristenhedens Tryk, med dens fjendtlige Lovgivning, dens Forfølgelse og dens Modstand, hvilket Alt sigter paa at ødelægge os. Derfor, naar Alt dette tages i Betragtning, have vi ligesaa meget at udføre som noget andet Folk paa Jorden. Vort Arbejde alene for vore Afdøde, hvilket optager faa megen af vor Tid, er mere end hele Kristenheden nogensinde drømte om at gjøre for at forbedre deres Forfædres Tilstand. De ere uvidende om dette Princip, endskjøndt deres Bibel omtaler det. Hvem arbejde vi for? For os selv alene? Nej, vi arbejde for disse Mænds Forfædre, som i Dag forfølge os; for de Mænd, som vilde trampe os i Støvet og tilintetgjøre de Anordninger, som Herren har aabenbaret for os. Vi arbejde for at frembære Evangeliet til

dem, som ere i Aandernes Fængsel, og til hvem Jesus prædikede, og til dem, som ere hengangne uden at erholde Kundskab om Evangeliet. Vi bestræbe os for med næsten overmenneskelig Magt at opbygge Templer, hvori dette Arbejde kan udføres. Vi bestræbe os for at fortælle Verdens Folk, hvad vi ere i Færd med at udføre. Jeg som et Individ kan ikke afslaa dette Hverv. Jeg har mit Arbejde at udføre, og ligeledes have alle disse Mænd og Kvinder i disse Territorier og Stater, hvori vi have nedsat os. Jeg vilde ønske, at Kristenheden vidste, hvad vi ere i Færd med at gjøre. Jeg vilde ønske, at de vidste, hvad Herren har befalet os at gjøre. Da vilde de, for saa vidt det stod i deres Magt, borttage Aaget fra vore Skuldre. Dog, hvor langt vilde vi komme uden Forfølgelse? Ikke langt. Vi maa møde Verdens Modstand. Dersom vi vare af Verden, vilde den elske os, men fordi vi have gaaet ud fra den, hader den os. Dette er sandt i Ordets fulde Betydning.

Maa Gud hjælpe os til trofast at bære vor Byrde i Oprigtighed og Retskaffenhed, og til at elske alle Mennesker og at søge med al vor Kraft at følge det Eksempel, som Jesus gav os; at vi maa opnaa en Frelse i Guds Rige, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Hvorledes Bibelens Sandhed kan bevises.

Et af vor Tids Kjendetegn er den tiltagende Mistro til Bibelen. Skriveren af denne Artikel husker godt, at medens han var en Dreng, turde næsten Ingen vove at fornægte Bibelens Sandhed. De, der gjorde det, bleve ansete som Gudsfornægtere, og de bleve ved mange Lejligheder skyede. Det var Troen paa Bibelen, der i vor Kirkes tidligere Dage gav vore Ældster saa megen Kraft til at overbevise deres Medmennesker, og gav dem saa megen Fremgang i deres Arbejde; for Ingen, som i Sandhed tror Bibelen bogstavelig, kan forkaste Evangeliet, saaledes som det er aabenbaret og prædiket af vor Kirkes Ældster. Men eftersom Mænd forkastede Evangeliet og Ældsternes Vidnesbyrd, tiltog Tvivl om Bibelens Sandhed; for hvad kunde de gjøre? Hvis Bibelen var sand, var det, som kaldes Mormonisme, ogsaa sandt. Men de kunde ikke udholde Tanken, at „Mormonismen“ var sand, og derfor valgte de den anden Stilling, at tvivle paa Bibelens Ord. Saakaldte kristne Præster satte Eksemplet, og fra dem har Vantro udspredt sig, indtil den nu er bleven saa almindelig.

Som Sidste Dages Hellige have vi Midler, hvorved vi kunne bevise Bibelens Sandhed. Vi ere ikke overladte til Uvished og Tvivl desangaaende. Ethvert Barn i denne Kirke kan vide for sig selv, at det er sandt. For Eksempel: der ere Løfter givne i Bibelen til dem, som have Tro paa og adlyde Christi Bud. Naar vi underkaste os hans Love, gjøre vi vor Pligt. Det er da for Herren at tillægge sin Velsignelse, og han har gjort dette for sit Folk, saa at der findes i Klippebjærgene et Folk, hvis Antal naar mange Tusinde, og som hver for sig selv har en fast Overbevisning om, at Bibelen er sand. De Velsignelser, de have modtaget, have ikke deres Udspring hos Mennesker; disse kunde ikke

give dem. De ere himmelske Gaver, og Herren alene kan skjænke os dem. Dette er en Maade, hvorpaa vi kunne bevise Sandheden af Guds Ord, som ere skrevne i Bibelen. Af dette vide vi ogsaa, at Gud lever, og at Jesus Kristus er hans Søn og Verdens Frelser, og Hver kan lære for sig selv, at Evangeliet, som Verden kalder „Mormonismen", er af Gud.

Ligeledes er der andre Vidnesbyrd, som Folk, der ikke ere af vor Tro, kunne forstaa, og ved hvilke de kunne vide, at dette Værk er af Gud, eller i det mindste at dette Værk vækker den samme Modstand, som det gjorde, der kaldtes Guds Værk i de ældre Tider. Frelseren og hans Apostler vare rene Mænd. De prædikede rene Lærdomme. Deres Vandel var ulastelig. Deres Lærdomme fuldkomne. Dog bleve de hadede, forfulgte og dræbte. De samme Lærdomme, og ligesaa fuldkomne, som de vare i gamle Dage, blive nu prædiket af Mænd, der leve i Renhed og med hellige Attraaer, og Udfaldet af deres Prædiken er ganske det samme nu, som da Jesus vandrede paa Jorden. De Hellige ere blevne udbrevne, og have lidt alle Slags Forfølgelser uden nogen Skyld paa deres Side. Profeter og Apostler ere blevne dræbte uden Skyld, blot fordi de troede og forkyndte Sandheden.

Om Nogen tvivler derom, lad ham selv prøve det. Lad ham undersøge Evangeliet, og efterhaanden som han bliver overbevist om dets Sandhed, og udviser en Attraa eller Tilbøjelighed til at annamme det, vil han af egen Erfaring finde, at skjønt hans Vandel maa være uanklagelig og hans Attraa ren og hellig, ville hans tidligere Venner og Kammerater, ja, maaske Slægtninge, forsage og forfølge ham; og hvis han vedbliver at tjene Herren, vil han nødes til at gjøre Opofrelser, fordi han havde Mod nok til at undersøge Sandheden. Det er lige meget, hvor godt hans tidligere Rygte har været, eller hvor højt han har været agtet af sine Omgivne, han vil miste sit gode Navn, saa snart det er bekjendt, at han har undersøgt „Mormonismen", som den kaldes, eller at han har i Sinde at blive en Sidste Dages Hellig.

Et Eksempel af denne Slags har nylig vist sig for os: En ung, intelligent Mand, vel lærd, som endog havde gradueret ved et Universitet, blev ved at besøge Salt Lake City, interesseret i de Sidste Dages Helliges Religion. Ved at vedblive i sine Undersøgelser, blev han bekjendt med Tilstanden her og skrev en Korrespondance til et Blad i Østen, for hvilket Blad han havde i lang Tid været Korrespondent. Fordi han turde udtrykke noget Godt om os og vore Affærer, nægtede Bladets Redaktør at publisere det, han havde skrevet, og irettesatte ham for hans Anskuelser. Han havde jo ikke sagt Noget, som var usandt, eiheller Noget, der var meget gunstigt for „Mormonerne", men havde fortalt, hvad han saa, medens han som en Fremmed besøgte Staden. Men dette var ikke det Hele. Hans Venner hørte, at han var gunstigt stemt mod de Sidste Dages Helliges Lære, og de begyndte at vise ham paa en smaalig Maade den samme Følelse, der har været udvist af vore Modstandere mod denne Kirkes hele Folk. Om nu denne Herre vilde alvorligen overveje disse Ting, vilde han fatte, at han selv erholdt uden nogen gyldig Grund en Del af den samme Forfølgelse, som Guds Folk saa ofte have modtaget af deres Modstandere. Paa denne Maade kan han overbevise sig selv om Sandheden af det, som Paulus siger i Bibelen: „De, der leve gudeligen i Kristo Jesu, skulle forfølges," og der-

ved faa Kundskab om, at Bibelen er sand, og at den beskriver virkelige Begivenheder, og at Guds Søn virkelig talede, som det nye Testamente siger, at han talte.

Juvenile Instructor.

Nyheder.

Kristiansborg Slots Brand. Det var Fredag Aften Kl. mellem 6 og 7 at Rygtet begyndte at udbrede sig: „Kristiansborg Slot brænder!" Det var i Fløjen ud imod det kgl. Bibliothek, Ilden først brød ud, men den bredte sig hurtig videre. Bibliotheket og Ministerialbygningen vare haardt truede, og havde Ilden grebet fat her og forplantet sig til Tøjhuset, vilde Tabet og Ulykken været bleven meget større. Det varede kun et Par Timer, saa stod hele Hovedfacaden i lys Lue i de øverste Etager, og Ilden fortsatte sin Gang. Den store Riddersal var snart et eneste Flammehav. I alle til Slottet stødende Gader havde der samlet sig Tusinder af Tilskuere, der med Sorg vare Vidne til det imponerende men skrækkelige Skue. Ængstelig gik det fra Mund til Mund: „Er Malerisamlingen frelst?" Dette var dog heldigvis sket. Soldater og Civile under Anførsel af Inspektør Block og Etatsraad Meldahl havde i Halvmørke taget Malerierne ned og bragt dem over i Ridehuset, ja selv en Del Skulpturværker bleve reddede. Ilden bredte sig videre, fra Etage til Etage, fra Vindue til Vindue; Dampsprøjternes Vandmasse spottedes af de kaade Luer, der sejrrig brød sig Vej. Kl. 10 var det Slotskirken og Thorvaldsens Museum, der vare truede, og hans Majestæt Kongen, der dybt nedbøjet selv var tilstede og gav Ordre til, at Alt maatte anvendes for at frelse de uerstattelige Kunstværker. Kl. 11 maatte en Bygning sprænges — et Skrald lød over hele Byen og forskrækkede dem, der sad oppe, medens Ildgnister regnede ned over alle omliggende Gader. Endelig dæmpedes Ilden, men Slottet var da kun en rygende Grushob. To Lig laa under Ruinerne, og Mange vare saarede. Ilden var opkommen i Varmerørene under Folkethingssalen. Der klages over Mangel fra Begyndelsen paa energisk Optræden — det bidrog sørgeligt til Ildens Udbredelse, at Gassens Hovedledninger ikke vare aflukkede. Mod og Energi blev udvist af Alle, Sprøjtemandskab, Betjente, Studenter, Matroser, Soldater og mange Civile, og meget blev frelst af Arkiverne og Slottets Værdigjenstande. Kristiansborg Slot afbrændte sidste Gang, den 26de Februar 1794, og det nyopbyggede Slot indviedes i 1828.

(Søndagsposten).

Død. I Kanosh, Utah, afgik ved Døden den 12te August 1884, Ældste Hans Christensen, som var født den 5te Januar 1831, døbt af Ældste Jens Jensen, den 15de Januar 1856. Kort før sin Afrejse fra Danmark udlaante han til fattige Sidste Dages Hellige for deres Rejse til Zion omtrent 6,000 Kroner, Halvdelen af en Arv der tilfaldt ham. Han vedblev at vise sin Tro ved gode Gjerninger indtil sin Død.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Oktober.

Opmuntring til Ældsterne.

Jeg vilde hellere, at min Søn arbejder i Herrens Vingaard for at frelse Sjæle, end at han hjemme sammenhober Penge og bliver til en Millionær. Ja, jeg takker Gud, at de unge Mænd i Israel staa op og gaa ud i Vingaarden, ære det hellige Præstedømme, som er dem paalagt, og berede sig til at indtage den høje Stilling, som er bestemt for dem i denne vigtige Husholdning. I det jeg betragter denne Kirkes og Guds Riges Historie og betænker, hvilken en Armé af Rigets trofaste Arbeidere ere gangne hinsides Dødens Forhæng, og at det snart vil blive min Lod at følge dem, da jeg nu nærmer mig Slutningen af mit Vidnesbyrd og Arbejde i dette Liv, saa forøges storligen min Ængstelse for den opvoksende Generation, som jeg maa forlade her i disse Israels Bjærge. Jeg er fuldkommen overbevist om, at siden Verdens Begyndelse har der ikke været en Generation af unge Mænd og Kvinder, som have Udsigter til at indtage en saa høi Stilling som den, der venter de unge Mænd og Kvinder, som bo i disse Dale, omgivne med de evige Høje, og paa hvis Hoveder hvile de Velsignelser, den gamle Patriark Jakob beseglede paa sine Sønner Josef og Efraim og deres Afkom. Gjennem deres Slægtlinie ville Sønnerne og Døtrene, som bo i disse Bjærge, gjøre Fordring paa de Velsignelser, der ere beseglede paa Efraim i de sidste Dage og saa sandt, som Gud lever, ville de arve den.

Vi leve i en betydningsfuld Tidsalder, og lige saa store og vigtige Begivenheder, som nogen Tid foregik paa Jorden, ville beskues af den Generation, der følger os. Den ganske Jord sukker under Byrden af Mørkhed og Forbrydelse, Synd og Vederstyggelighed, og dens Indbyggere berede sig for Vredens Skaalers Udgydelse og en fortørnet Guds retfærdige Domme. Medens disse Begivenheder foregaa, hvor vil Himlen eller Jorden finde et Folk uden blandt Zions Sønner og Døtre til at styre Staten og berede et Tilflugtssted, hvor dødelige Mennesker kunne staa paa hellige Steder og blive bevarede, medens Guds svare Straffedomme skulde udrydde de Ugudelige af Jorden i Opfyldelse af St. Johannes og andre Apostlers og Profeters Aabenbaringer, hvilke Mænd talede drevne af den Helligaand? Skjønt Himlen og Jorden forgaa, vil dog ikke en eneste Tøddel af det, som er profeteret, blive uopfyldt. Hverken Gud eller Engle forvente, at noget andet Folk, end de Sidste Dages Hellige — Israels Ældster og Zions unge Mænd — ville gaa frem med det hellige Præstedømme og Jesu Kristi Evangelium for at advare denne kristne, hedenske Generation om de Straffedomme, som nærme sig, og deres Vidnesbyrd vil blive en Livsens Lugt til Liv eller en Dødsens Lugt til Død for Alle, som høre det.

Derfor, I Israels Ældster og unge Mænd, som ere ude i Herrens Vingaard, eller som bo i Zion, bereder Eder for det, der vil komme. Ifører Eder Guds fulde Rustning og bærer et sandt og trofast Vidnesbyrd for alle Folk, hvorhen Forsynet end kalder Eder, at Eders Klæder maa i Guds himmelske Hærska-

rers Øjne være rene for alle Menneskers Blod. Engle og Mennesker iagttage Eder med dybeste Interesse. Gud har kaldet og beskikket Eder til at berede dette store og mægtige Værk for Menneskens Søns Tilkommelse. Herren har sagt ved sin Tjener Josefs Mund, at Gud har befalet Eder at gaa til alle de store og berømte Stæder og Byer og med Retfærdighed irettesætte Verden for dens uretfærdige og ugudelige Gjerninger, og at fremsætte klart og tydeligt Ødelæggelsens Vederstyggelighed i de sidste Dage; „thi ved Eder", siger Herren, den Almægtige, „vil jeg søndersplitte deres Riger. Jeg vil ikke alene ryste Jorden, men de stjernerige Himle skulde bæve; thi jeg, Herren, har udstrakt min Arm for at bevæge Himmelens Kræfter; I kunne ikke se det nu, men om en liden Tid skulle I se det og kjende, at jeg er og at jeg vil komme og regjere med mit Folk. Jeg er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden. Amen."

I, Israels Ældster, med Herrens Ord paalagte Eder paa denne Maade, hvad Slags Mænd burde I være? Omgjorder Eders Lænder, vaager og værer alvorlige og besindige. I, som have Herrens Ord, værer rene, at I kunne være frie for denne Generations Blod. Om I skulle arbejde alle Eders Levedage og kun frelse en Sjæl, hvor stor vil Eders Glæde blive med den Sjæl i Guds Rige! Hvor meget større vil den blive, om I skulde frelse mange Sjæle.

Herren har kaldet sine Tjenere til at gaa ud og beskjære Vingaarden for sidste Gang, og han viser os ofte ved Aabenbaring de store Begivenheder, som staa for Døren — Israels Indsamling, de ti Stammers Tilbagekomst, Babylons Fald, Guds Straffedomme, Sejren over de Ugudelige og Alt, som vil ske i Guds Doms Tid og Menneskens Søns endelige Tilkommelse i Himmelens Skyer for at belønne enhver Mand i Følge de Gjerninger, de have gjort i Livet. Efter at Herren har lagt alt dette for os, siger han: „Om I tro paa mig, ville I arbejde, medens Dagen varer, for snart kommer Natten, da Ingen kan arbejde." Store Ting staa for Døren. Denne Generation kjender ikke, hvad der forventer den. Naar Menneskene forkaste Israels Ældsters Vidnesbyrd og jage dem bort fra deres Dør, kjende de kun lidet til det, de gjøre, eller til den Løn, der venter dem, og medens vor Nation bestræber sig for at udrydde Guds Rige og Kirke samt trampe under Fod Lovene og Konstitutionen, som vore Forfædre ved den Almægtiges Inspiration testamenterede os, kjender den kun lidet til den Sæd, den saaer, eller til den frygtelige Høst, den er dømt til at høste. Disse evige Sandheder hvile tungt paa mit Sind.

Historieskriveren siger: „Romerrigets Aftagen og Fald, kan tilskrives Folkets almindelige Fordærvelse og Hengivenhed til Forlystelser og Lediggang. I Romerrigets sidste Dage ansaas Arbejde kun at være skikket for Slaver. Dens Borgere ophørte at føle sig stolte over deres Forfædres Dyder og ædle Karakter, og Kejserdømmet faldt, fordi det fortjente ikke at bestaa. Naar en Nations Dyd og Karakter ikke længere opholdes, da er en saadan Nation sin Undergang nær. Naar den ophører at agte og øve saadanne Dyder som Sandruhed, Ærlighed og Retfærdighed, saa fortjener den ikke at bestaa."

I dette har Historieskriveren kun skildret, hvad Følger en saadan Fremgangsmaade har havt for alle Stæder, Nationer og Riger paa Jorden fra Verdens Skabelse indtil nu, og som den vil fremdeles have indtil Verdens Ende. Historien

viser, at Sodoma og Gomorrah, Verden før Syndfloden, Teben, Memfis, Ninive, Tyrus og Sidon, Babylon saa vel som Jerusalem faldt, da de bleve modne i Ugudelighed, og alt dette i Opfyldelse af Herrens Ord ved sine hellige Mænds Mund, som talte drevne af den evige Sandheds Inspiration. Herren har allerede i Opfyldelse af sit Ord udryddet to store Nationer paa det amerikanske Kontinent, da de bleve modne i Ugudelighed, og hvilken inspireret Mand kan med Ligegyldighed beskue den Afgrund, mod hvilken den amerikanske Regjering iler paa Grund af den samme Fremgangsmaade, der ogsaa vil blive til dens fuldstændige Ødelæggelse og Undergang? Hvem vil frelse det amerikanske Flag og Konstitution? Jeg hørte Joseph Smith sige, at Israels Ældster vilde gjøre det, og han var en Guds Profet. Derfor, I Folk paa Jorden, bereder Eder for det, som venter Eder; thi Herren har Trætte med Hedningerne! Herren vil ikke lade Nogen blive skuffet, fordi at hans Ord ikke opfyldes. Naar jeg overvejer, at der er ikke en af Apostlerne i Live, som aabnede Frelsens Dør i det britiske Rige i 1837, og kun to af dem, som i 1840 hjalp til at døbe syv tusinde, og at vor Mission og vort Arbejde vil snart ligge hinsides Graven; medens disse Tanker hvile paa mit Sind, ønsker jeg at tilskynde mine Brødre, Israels Ældster, til at arbejde trofaste, medens det er Dag. Bestræber Eder for at frelse Menneskenes Sjæle. Velsigner, og forbander ikke. Holder Eder rene og hellige for Herren. Beder alvorligen, at den Helligaand maa vejlede Eder. Værer bestandige i at gjøre Godt. Om I forfølges og forhaanes for Evangeliets Skyld, saa husker paa, at Jesus har vandret denne Vej før Eder og underkastet sig langt mere, end I ville blive kaldet til at gjøre; om I blive udstødte fra Menneskenes Huse, blive hungrige, maa gaa tilfods, blive trætte og ømme, mangle Penge, da husker paa, at endogsaa Eders Fædre efter Kjødet have gjennemgaaet de samme Prøver. Brigham og Heber, Willard og John, Parley og Orson, Wilford og George A. have vandret den samme Vej, prædiket i de samme Sale og paa de samme Gader og ofte ligesom I været hungrige. Vi ere alle ombord i det samme gamle Zions Skib og takket være Herren for dette Privilegium.

Værer frimodige. „Om end Jordens og Helvedes Magter forene sig imod Eder, skulle de dog ikke faa Overhaand over Eder, om I ere byggede paa min Klippe," siger Herren. Maa Guds Velsignelse og Kraft og hans Helligaand hvile paa alle Guds Ældster og Hellige i Vingaarden saa vel som dem i Zion.

Wilford Woodruff.

Til Ære for Martyrerne.

Gudstjeneste afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 24de August 1884, til Minde om Martyrerne.

(Fortsat fra Side 5.)

Biskop O. F. Whitney:

Da Guds Søn var paa sin Vej til Korset for at hengive sig som et Sonoffer for denne syndige Verden, læse vi, at der fulgte ham en stor Hob Folk af Jerusalem, som baade beklagede og be-

græd ham paa Grund af den Skjæbne, han gik imøde. „Men Jesus vendte sig om til dem og sagde: „I Jerusalems Døtre! græder ikke over mig, men græder over Eder selv og over Eders Børn." Frelserens ophøjede Karakter viste sig i dette saa vel som i hans senere Ord, da han i Dødskval hang paa Korsets Træ og bad sin Fader at tilgive sine Mordere; thi de vidste ikke, hvad de gjorde. Som Sidste Dages Hellige have vi paa Grund af denne saa nylig indtrufne sørgelige Begivenhed dog ingen Hævnsfølelse i vore Hjærter, men overlade Resultatet i hans Haand, som har sagt: „Hævnen hører mig til, jeg vil betale." Ejheller kunde vi græde for dem, der ere gangne fra vor Midte som Martyrer for Jesu Vidnesbyrds Skyld. Det er ikke disse, som burde begrædes; men vi kunde med Rette græde over dem, som have udgydt deres uskyldige Blod og over dem, som ere ansvarlige for dette grusomme Blodbad; thi vi vide, ligesom Jesus Kristus vidste, at Følgerne vilde komme over dem og Alle, der bære Ansvaret derfor. Jeg bærer mit Vidnesbyrd for denne Forsamling, at det var ikke for nogen Forbrydelse eller Misgjerning, at disse Mænd mistede deres Liv. Jeg føler og ved, at de vare rene og hellige Guds Mænd. Hvorfor bleve de da dræbte? Visse Individer og Aviser have søgt at vise, at de fortjente deres Skjæbne for en eller anden Misgjerning i den Egn, hvor de arbejdede. Hvorfor bleve de dræbte? Jeg vil svare med at spørge: hvorfor blev Guds Søn korsfæstet, og hvorfor bleve hans Apostler næsten alle ihjelslagne? Svaret findes i Skriftens Løfte om, at Alle, som leve gudeligen i Kristus Jesus, skulle forfølges, og af denne Grund siger Jesus til sine Apostler i fordums Tid: „hver den, som ihjelslaar Eder, skal mene, han viser Gud en Dyrkelse;" „men salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld og lyver det;" „thi saa have de forfulgt Profeterne, som vare for Eder;" „Eders Løn skal være megen i Himlene," og „hvo, som bliver bestandig til Enden, skal blive salig." Jeg ved, at dette er Tilfældet med disse vore Brødre. De have vist sig trofaste til Enden, og de have beseglet deres Vidnesbyrd med deres Blod. De have vidnet for Gud, at de vare sandrue og trofaste til Døden, og han vil give dem det evige Livs Krone. Min Bøn er, at Gud vil være deres Mordere naadig. Maa Gud være det Folk naadig i hvis Midte disse frygtelige Ting have fundet Sted; thi disse Mænd vare udsendte at advare dem mod Dommen, som er for Døren. Under Livsfare gik de for at forkynde Evangeliet til Folket i Tennessee og de fremmede Stater, som andre Ældster gaa ud til alle Folk for at advare dem om Herrens Domme, der vil hurtigt følge Evangeliets Forkastelse. De have udført deres Gjerning og have beseglet Vidnesbyrdet med deres Blod, og dette Vidnesbyrd staar i Kraft og har fra det Øjeblik, det blev ytret, været bindende paa Alle, som hørte deres Røst. Maa Gud velsigne sine Tjenere og lade Livets og Frelsens Budskab frembæres til alle Nationer. Maa det modtage et Stød fremad — og jeg ved, at det vil — formedelst denne skrækkelige Handling, indtil alle de Oprigtige og Rene af Hjærtet høre det glade Budskab og vorde indsamlede til Israels Forsamlingssted, det eneste Tilflugtssted; thi Tiden kommer, „at Enhver, der ikke vil gribe til Sværdet mod sin Næste, maa fly til Zion for Sikkerheds Skyld". Maa Gud velsigne denne Forsamling og dem, som sørge, Enkerne og de Faderløse og Alle,

som ønske at gjøre Ret, er min Bøn for Kristi Skyld! Amen.

Ældste T. B. Lewis:

For to Uger siden i Dag bleve fem Mænd dræbte og en Kvinde haardt saaret, af en grusom Pøbel i Tennessee. Forinden en retfærdig Dom kunde fældes over denne Morddaad, er det nødvendigt, at dens Beskaffenhed og de Omstændigheder, som ledte til den, blive kjendte. De Ældster, som have forkyndt Evangeliet, ligesom disse Martyrer gjorde, kunne bedst bedømme denne Begivenhed. Vore Brødre gaa ud at forkynde Frelsens Budskab, og ere kun bevæbnede med et Vaaben, nemlig Bibelen. I alle de Beretninger, som ere publicerede angaaende denne skjændige Forbrydelse, findes der ikke en eneste begrundet Beskyldning imod disse Mænd, som bleve saa grusomt slagtede. De vare netop i Færd med at begynde deres Gudsdyrkelse i Overensstemmelse med den Bog, paa hvilken de Kristne paastaa at grunde deres Tro. Taleren havde læst et Brev fra Ældste Gibbs, hvori denne omtaler den glædelige Tid, han havde tilbragt i „Kane Creek", Stedet, hvor han blev dræbt. Det hentydede til den Glæde, han havde følt ved Guds Aands Udgydelse over Menigheden. Aanden i Brevet viste, at han var besjælet med Frelsens Aand og var en Guds Mand. Taleren følte en dyb Ærbødighed for en Mand, som var villig til, om det skulde fordres af ham, at nedlægge sit Liv for sine Principer. Ældste Lewis talede om den menneskelige Friheds Principer og den endelige Fred, som skulde udstrække sig over hele Jorden, naar hver Mand vil kun møde en Broder og Ven, hvilken Tilstand vilde frembringes ved det Værk, hvori de Sidste Dages Hellige ere delagtige. Hvad Omstændigheder de Sidste Dages Hellige end maa gjennemgaa, er det deres Pligt at lægge Vind paa Taalmodighed, Langmodighed og Barmhjærtighed. Han nedbad Guds Velsignelse paa alle Mennesker.

Ældste C. W. Penrose:

Vi ere her for at vise vor Respekt for vore Brødre, som ere blevne dræbte, at sørge med Enkerne og de Faderløse og at bevidne vor Hengivenhed for den Sag, hvorfor disse vore Brødre have nedlagt deres Liv. Det er almindeligt troet, at Jesus var den sidste af Profeterne, og denne Mening maatte Ældsterne bekæmpe, hvor som helst de gaa for at prædike Evangeliet. Taleren hentydede til det 23de Kapitel hos Mathæus for at bevise, at Frelseren selv sagde, at han vilde sende Profeter, Vise og Skriftkloge, af hvilke nogle blive ihjelslaaet, hvilket var tildels opfyldt i Apostlernes Gjerninger og Død. Taleren læste et Stykke af det 24de Kapitel hos Mathæus for at bevise, at den Tid, da hans fordums Disciple maatte lide Forfølgelse og Død, var ikke den Tid, som Frelseren hentydede til. Vi leve nu paa den Tid, som Frelseren omtalte, da falske Lærere skulde opstaa, og Evangeliets Budbærere hades af Alle for hans Navns Skyld. Det var i vor Tid, at Rigets Evangelium skulde prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skulde Enden komme. Vi bære Vidnesbyrd om, at vi leve paa en Tid, da Guds Rige er paa Jorden, og at det er fordi de prædike dette Evangelium, at Ældsterne blive ihjelslagne, at Profeter og Patriarker maatte nedlægge deres Liv, og deres Brødre bleve drevne fra et Sted til et andet, indtil de kom her til disse Bjærge. De have proklameret, at hele Verden ligger i Vildfarelse, Præsterne, saa vel som Folket, og de have formanet Verdens

Børn til at omvende sig fra deres Synder og lade sig døbe til deres Synders Forladelse. Dom vil følge disse Vidnesbyrd, og vi overlade Straffen og Hævnen til ham, som regjerer og siger, han vil betale. Vi oppebie hans Forsyns Tilskikkelser, da vi vide, at vi ere i hans Haand. Til Svar paa det Spørgsmaal, om Ældsterne vilde blive hjemkaldte fra de Lande, hvor Evangeliet mødes med Pistoler og Geværer, sagde Taleren, at selv troede han ikke, at det vilde ske, thi der vare oprigtige Mennesker, som maatte advares, og saalænge saadanne fandtes, vilde Ældsterne blive kaldte til at gaa ud for at advare dem, og de vilde befindes at være rede til selv under Livsfare at gjøre det, ja, om det var fornødent, vilde de gaa til selve Stedet, hvor dette Blodbad fandt Sted. Taleren saa den Dag i Møde, da disse Martyrers forgjængelige Legemer ville blive levendegjorte, da deres udødelige Aander skulde vende tilbage i Herlighed, da Retfærdighedens Sol skulle opgaa med Lægedom under dens Vinger og levendegjøre deres slumrende Støv, og at de skulle opstaa og deres Aand og Legemer blive forenede for at modtage det evige Livs Gave og krones med Martyrkronen, og da omgivne af deres Hustruer og Børn, som vilde blive Begyndelsen til deres Herredømme, indgaa til evig Ophøjelse med vedvarende Tilvækst. Han sluttede med at nedbede Guds Aand over Enkerne og de Faderløse, den berøvede Moder, og paa hele Forsamlingen.

Koret sang:

»Nearer my God to thee.«

Taksigelse af Apostel Brigham Young.

(Des. News).

Konferencemøde i Kristiania.

Mødet tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8 i de Helliges Forsamlingslokale i Østerhausgade 27.

Der var tilstede Missionspræsident A. H. Lund, Konferencepræsident M. Christoffersen, de følgende Ældster fra Zion: C. H. Steffensen, T. A. Thoresen, H. Poulsen, J. Monsen, C. J. Christensen og mange af de Hellige.

Præsident M. Christoffersen bød de Forsamlede velkomne og gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorpaa han foreslog Harald Eriksen som Konferencens Skriver.

H. Poulsen, Forstander over Trondhjems Gren, sagde, at det var ikke let at give en fuldstændig Beretning over denne Gren, da den var saa udstrakt, og de Hellige boede saa vidt adspredte. Denne Gren indbefatter ogsaa Tromsø Stift og følgelig det hele nordlige Norge. Der var Hellige i denne Gren, som ikke havde været besøgt for en lang Tid. Mange af de Hellige der have været i Menigheden i mange Aar. Paa Namsaas var der en Del Hellige, men paa Grund af Afstanden fra Throndhjem er Missionæren ikke i Stand til ofte at besøge dem. Grenens Medlemsantal var 76. Der var to døbte og to udelukte. Han troede, at Herren vilde snart opvække Folket af sin Dvale, men for nærværende var det ikke meget modtageligt for Evangeliet. Der lejedes en Sal i Throndhjem.

M. Thulin sagde, at han for kun en Maaned siden var bleven beskikket til Forstander over Hedemarkens Gren og

var derfor ikke meget godt bekjendt med dens Tilstand. Grenen talte 34 Medlemmer. Der var døbt 1 og udspredt Skrifter for 22 Kroner. De Hellige følte sig glade i Evangeliet, og selv ønskede han at gjøre alt muligt for at fremme Herrens Sag.

John P. Ibsen, Forstander for Bergens Gren, berettede, at de Hellige i denne Gren boede langt fra hverandre; han havde gjort sig al Umage for at leje et Forsamlingslokale i Bergen, men havde ikke været i Stand til at finde Nogen, som, naar han fortalte, at han henhørte til de Sidste Dages Hellige, vilde leje ham en Sal. Der var ikke bleven holdt mange Forsamlinger, hverken blandt de Hellige eller de Fremmede. Folk vilde ikke aabne deres Huse for Forsamlingen, medmindre han kunde bringe en skriftlig Tilladelse fra Præsterne. Den bedste Maade, hvorpaa han kunde komme i Samtale med Folk om Religion, var ved at laane dem vore Bøger og Skrifter og efter en Tid afhente dem; derved fik han ofte Lejlighed til at tale med dem om Skrifternes Indhold og oplyse dem om vor Tro og Lærdomme. Der var 37 Medlemmer i Grenen.

Charles J. Christensen, Forstander for Frederikshalds Gren, berettede, at denne Gren bestod af 34 Medlemmer. Der var døbt 2 og udelukket 1. De fleste af de Hellige boede i Byen og vare flittige til at besøge Forsamlingerne. Der boede en Familie et Par Mil fra Byen, men ogsaa den kommer til Forsamlingerne i det mindste en Gang om Maaneden. Han havde besøgt mange Folk der i Byen, og tillige ude paa Landet og havde udspredt for 17 Kroner Skrifter. Der var afholdt 26 Forsamlinger, men kun 1 blandt de Fremmede, paa Grund af at Folket ikke turde lade Ældsterne holde Forsamlinger i deres Huse, medmindre de kunne vise et Bevis fra Præsterne, at disse havde givet dem Tilladelse til at prædike.

Joseph Monsen, Forstander for Frederiksstads Gren, havde godt Haab om denne Grens Fremtid. Den tæller 43 Medlemmer. To Søndagsmissionærer hjælpe ham med at udsprede det skrevne Ord; selv havde han udspredt for et Beløb af 26 Kroner. Han havde erholdt 6 Dages Vand og Brød, fordi at han i en Forsamling havde læst i Bibelen og holdt Bøn. Der var 3 tillagt Kirken ved Daab. Der lejedes et Forsamlingslokale, og dette besøgtes af de Hellige og mange Fremmede. Han glædede sig i sit Arbejde.

Præsident A. H. Lund talte til Opmuntring for Missionærerne og formanede de Hellige til Trofasthed.

Søndag Formiddag Kl. 10.

T. A. Thoresen, Forstander for Arendals Gren, havde arbejdet i denne Gren de sidste seks Uger. Den talte 72 Medlemmer. Der lejedes et Forsamlingslokale i Laurvig, og i Langesund fandtes en kvindelig Hjælpeforening. Der var bleven to døbte siden sidste Konferencemøde. Der var ikke megen Forfølgelse, og hvad der var af den Slags, kom ikke fra Pøbelens Side, men fra de Gejstliges. Saaledes nævnte han en vis By, hvor der fandtes en Enke, som var et Medlem af vor Menighed, og som opholdt sig og fire Børn ved sit Arbejde. Præsten derstEds sendte en Opfordring til hende om at forlade Byen, men da hun ikke vidste, hvorhen hun kunde gaa, besluttede hun at blive; han optænkte da den kristelige (?) Plan at sulte hende dertil, han sendte nemlig Klokkeren omkring i Byen til alle dem, som gave hende Noget at fortjene, og opfordrede dem til ikke at give hende noget Arbejde.

Broder Thoresen trøstede hende med, at Herren ikke vilde forglemme Enker og Faderløse, men havde lovet, at Alt skulde tjene dem til Gode, som i Sandhed elske Gud; dette var ogsaa gaaet i Opfyldelse her, thi hun havde havt bedre Fortjeneste end forhen. Denne Præst forsøgte samme Fremgangsmaade med en af vore Brødre, en Smed, som boer der, men heller ikke i dette Tilfælde lykkedes det ham. Han bad Værten om at jage denne Broder ud; men Værten, skjønt en ivrig Lutheran, svarede Præsten, at han kunde ikke gjøre det, da denne Mand, om end han var „Mormon", havde i hele sin Vandel vist et følgeværdigt Eksempel. Taleren hentydede til Forfølgelsen i de forenede Stater og kunde spore den samme Stemning her.

C. H. Steffensen, Forstander for Drammens Gren, berettede, at denne Gren talte 152 Medlemmer. Vore Modstandere bruge nu en forskjellig Fremgangsmaade fra den, de brugte i gamle Dage. Da mødte Præster og Skolelærere med Bibelen for at modbevise os, men de havde lært, at Bibelen er netop vort stærkeste Forsvar, og derfor i Stedet for at bruge bibelske Bevisgrunde søgte de nu at forhindre os fra at holde Forsamlinger, saa at Folket ikke skulde komme til Kundskab om vor Lære. I Drammen, der var delt i to Distrikter, bo omtrent en Trediedel af Grenens Medlemmer; der fandtes en Hjælpeforening, som udrettede meget Godt for de Fattige. De unge Folks Forening var ikke saa talrig nu som forhen, men de Unge, som endnu fandtes der, hjalp til med at udsprede det ®revne Ord. I Røken holdtes regelmæssige Forsamlinger og Udsigterne for Værkets Fremme der ere gode. I Hurum fandtes ogsaa en Del Hellige, og der holdtes ligeledes Forsamlinger. I hele Grenen var der bleven tillagt Kirken 23 ved Daab; der var udspredt Skrifter for 80 Kroner, og afholdt 30 Forsamlinger hos Fremmede.

M. Christoffersen, Forstander for Kristiania Gren, berettede, at Tilstanden blandt de Hellige i Kristiania var særdeles god. Forsamlingerne vare godt besøgte af de Hellige, og mange Fremmede overværede dem. Grenen talte 343 Medlemmer. De unge Mænds og unge Kvinders Foreninger vare i en god Forfatning og gjorde Meget for at udsprede det ®revne Ord. De holdt regelmæssige Forsamlinger for indbyrdes Undervisning og Opbyggelse. Hjælpeforeningen var ogsaa i en særdeles god Tilstand og var til megen Velsignelse for de Fattige. I de sidste fire og en halv Maaneder var der bleven 36 tillagt Kirken ved Daab og 2 udelukte. Der var bleven 24 Forsamlinger afholdt blandt Fremmede. Han havde et godt Haab om, at Mange vilde endnu antamme Evangeliet, da der paa visse Steder var megen Opvækkelse blandt Folket.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Præsident M. Christoffersen oplæste en samlet Rapport over hele Konferencen, hvoraf der fremgik, at der var 69 døbte, 7 udelukte, 72 emigrerede og udspredt Skrifter for 375 Kroner. Konferencen talte 899 Medlemmer. Han følte sig taknemmelig over den Fred de Hellige nyde. Broder Olsen som var idømt 40 Kroners Mulkt samt Sagens Omkostninger for at have forrettet Daab, havde ansøgt om Benaadning, men havde endnu ikke erholdt Kundskab om Ansøgningen var bleven bevilget. Konferencens finansielle Tilstand var meget god. Den var uden Gjæld, og havde et stort Bogfund.

Derpaa foreslog han at opholde Kirkens Autoriteter og ligeledes det lokale Præstedømme. C. H. Steffensen

løstes fra at præsidere over Drammens Gren med Tilladelse til at gaa hjem til Zion. T. A. Thoresen beskikkedes til ogsaa at præsidere over Drammens Gren, og Harald Eriksen som hans Medhjælper. Den øvrige Del af Tiden benyttedes af Præsident Anthon H. Lund. Han fremlagde tydeligt Hensigten med Menneskets Komme her paa Jorden og Maaden, hvorpaa dette Maal kunde opnaaes.

Søndag Aften Kl. 6.

Ældste C. H. Steffensen og Præsident Anthon H. Lund paaviste den Overensstemmelse som findes imellem Bibelen og vor Lære, en Kjendsgjerning, som var saa aabenbar, at visse Lærde søgte at forandre Bibelens Indhold for at faa den til bedre at passe med deres Anskuelser. Talerne dvælede paa Evangeliets første Principer.

Mandag Formiddag Kl. 10.

En stor Mængde af Præstedømmet var tilstede. Alle Ældsterne fra Zion talede, og mange gode Raad og Lærdomme gaves.

Konferencemødet sluttedes til ubestemt Tid.

Møderne overværedes af mange Hellige og Fremmede, og Herrens Aand var i et rigt Maal tilstede. Den smukke Sal var smagfuldt prydet med Planter og Blomster Guirlander. Sangkoret under Broder Knudsen's Ledelse fortjener megen Ros for dets oplivende Sange.

Harald Eriksen,
Skriver.

Afløsning og Beskikkelser. De følgende Ældster løses med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: C. A. Ek, A. Pederson og A. Svenson, Stockholms Konference, B. M. Ravsten, Gøteborgs Konference, C. H. Steffensen, Christiania Konference, Charles Jensen og Paul C. B. Hammer, Aarhus Konference og F. J. Christensen Aalborgs Konference. Disse Ældster have virket nidkjært og ufortrødent for Herrens Værks Fremme i disse Lande og til vor fuldkomne Tilfredshed.

Ældste Oley Olsen beskikkes til at præsidere over Stockholms Konference.

Ældste G. L. Rosengren løses fra at arbejde i Stockholms Konference og beskikkes til at præsidere over Gøteborgs Konference.

Ældste Mons Monsen løses fra at arbejde i Stockholms Konference og beskikkes til at arbejde i Skaane Konference.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.